



מת (מרכז) 22489-12-24 - מדינת ישראל נ' יוסף חיים כשני

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

17 ספטמבר 2025

מ"ת 22489-12-24

לפני השופט יעקב שפסר, שופט בכיר

:

המבקשת:

מדינת ישראל

ע"י עו"ד איהב אבו עביד - פמ"מ

נגד

המשיב:

יוסף חיים כשני

ע"י ב"כ עו"ד ד"ר ניר דוד

החלטה

1. בקשת המדינה לעיון חוזר בהחלטת שחרור המשיב בתנאים מגבילים שניתנה ביום 19.12.24 בתיק מ"ת 22489-12-24, ובקשה למעצרו המחודש עד תום ההליכים, תוך חילוט הערבויות שנקבעו בעניינו.

2. רקע הבקשה הינו טענה להפרת המשיב את תנאי השחרור שהוטלו עליו, אי המצאותו במקום מעצר הבית שנקבע בעניינו, והעדר פיקוח מטעם המפקחים מטעמו - המשיבים 2-4.

3. להשלמת התמונה יצוין, כי רקע ההליכים עצמם הוא בקשת מעצר עד תום ההליכים לצד כתב אישום שהוגש בעניינו של המשיב, המייחס לו עבירות של נשיאת נשק ומעשה פזיזות ורשלנות, זאת בגין אירוע מיום 8.11.24 ברעננה, בו הסיע המשיב אדם נוסף שהצטייד בידיעתו של המשיב, ברימון הלים, על מנת להשליכו לעבר בית המתלוננים או בסמוך לו. המשיב והאחר הצטיידו בפרטי לבוש וקסדות, הגיעו ע"ג קורקינט חשמלי בסמוך לבית המתלוננים, כשהמשיב נוהג בקורקינט והאחר מאחוריו. בהגיעם ליעד המתין המשיב, בעוד האחר ירד מהקורקינט והשליך את רימון ההלים שהתפוצץ בחצר בית המתלוננים, חזר וחבר למשיב והשניים עזבו את המקום.

4. בבקשתה מפרטת ב"כ המדינה את השתלשלות העניינים, את עובדת שחרורו של המשיב בניגוד לדעתה קודם קבלת תסקיר שירות המבחן, ואת הרשעתו של המשיב ביום 17.2.25 עפ"י הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות נשיאת נשק בצוותא ומעשה פזיזות ורשלנות בצוותא. יצוין כי בתסקיר שהתקבל ביום 17.2.25 העריך שירות המבחן כי המשיב במצבי לחץ, עלול לפעול בדפוסים אימפולסיביים ובעייתיים, בהעדר גבולות פנימיים ברורים וללא הפעלת שיקול דעת. המדינה מפרטת בבקשתה את הפרות תנאי השחרור מצדו של המשיב, ובמהלך הדיון שלפני



צירפה סדרה של אסמכתות (מזכרים, דוחות פעולה והודעות שנגבו מהמשיב) המלמדת כי בבדיקות שנעשו, לא היה המשיב בביתו כנדרש.

לאור האמור עולה כי תנאי הפיקוח אינם מתקיימים בפועל, הערבים אינם ממלאים את חובתם, הם אינם בקשר עם המשיב והוא עצמו מפר באופן בוטה וחוזר את תנאי שחרורו.

5. ב"כ המשיב הגדיר את בקשת המדינה כ"הבל הבלים", כשלטענתו היא אינה יודעת בעצמה כי אושרו למשיב 4 מפקחים נוספים על ידי בית המשפט, כי מותר לו להתהלך באופן חופשי מהבוקר ועד 20:00, וכי הוסר ממנו הפיקוח האנושי למספר שעות, ולכל האמור יש לדבריו השלכה ישירה על הבקשה וההפרות הנטענות.

6. כאסמכתה לדבריו, הגיש ב"כ המשיב לעיוני בקשה להוספת מפקחים (שאושרה ביום 29.12.24), בקשה לעדכון מקום העבודה (שאושרה ביום 3.4.25), ובקשה להסרת הפיקוח האנושי לצורך הגעה לש"מ (שאושרה ביום 8.5.25). ב"כ המשיב מצוין כי מדובר במשיב צעיר שהודה בכתב האישום בעניינו, ומקפיד מזה 6 חודשים על תנאי שחרורו, יוצא לעבודה, מבקר בקביעות מידי שבוע את קצינת המבחן ללא ליווי או פיקוח, והפרתו את תנאי השחרור היא זניחה ושולית - "חצי שעה", שלא נלוותה לה שום עבירה נוספת, ועל כן חומרתה אינה מצדיקה את הבקשה. לדברי ב"כ המשיב, נורו לפני כחודש יריות לעבר הבניין בו מצוי היה המשיב במעצר בית, ומיד לקח אותו אביו - מפקחו לכתובת אחרת שנמצאת לא רחוק משם, אצל בן אחר שגם הוא מפקח מאושר. מאז הוא שומר על מלוא תנאי השחרור בכתובת החדשה. לדבריו, דיווח האב טלפונית למשטרה על האמור ועל השינוי במצב הדברים כנדרש. ב"כ המשיב מפנה לעובדה כי הרשות החוקרת לא שוחחה כלל עם האב, וכי המשיב התייצב בתחנת המשטרה לאחר ששמע שהוא דרוש לחקירה, כעשרה ימים לאחר הירי.

7. עיון בחומר שהונח לפני מלמד, כי המשיב אכן הפר ככל הנראה את תנאי שחרורו, ולא באופן זניח. בהתאם לדוחות הפעולה והמזכרים עולה, כי בבדיקות שנעשו בכתובות האפשריות, לא נמצא המשיב מספר פעמים בשעות הנדרשות. למעשה אין מחלוקת כי לא שהה בכתובת מעצר הבית, ואין מדובר בהפרה שולית של "חצי שעה", אלא בהיקף נרחב של שעות מאוחרות שבהן נבדק ולא נמצא. אף בשתי הודעותיו המשטריות ענה תשובות מתחמקות, מסר כי עבר להתגורר בבית אמו (ש' 17-21 ו-37 להודעתו מיום 20.8.25), לא זוכר איפה היה בכל התקופה למרות שאלות מעמדות שהופנו אליו בנושא (ש' 86, ש' 171-173, ש' 178-179, ש' 184-185 וש' 194-195 להודעתו הנ"ל וכן ש' 22-28 להודעתו מיום 25.8.25). עפ"י הודעת אמו של המשיב, ניסתה לברר אודות בנה ו"אף אחד לא יודע איפה הוא" (ש' 19 להודעתה מיום 13.8.25). טענתו של המשיב כי אביו הודיע למשטרה על עזיבת מקום מעצר הבית, לא נתמכה בכל ראיה שהיא.

8. מהי אפוא המשמעות האופרטיבית של האמור?

9. כידוע, הכלל שהתגבש בפסיקה בעניין זה, הוא כי הפרת חלופת מעצר בתנאי "מעצר בית" תוביל בדרך-כלל למעצר עד תום ההליכים, זאת, בין היתר, נוכח הקושי לתת בנאשם אמון לאחר שמעל באמון בית המשפט והפר את תנאי הערובה שהוטלו עליו, שכן תנאי לחלופת מעצר הינו אמון



שרוחש בית המשפט לנאשם שיקיים את תנאיה.

10. בבש"פ 507/00 ששון מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (1) 385, קבע בית המשפט העליון:

"חלופת מעצר, לרבות מעצר בית, מתבססת על אמון שבית המשפט רוחש לנאשם... אם... בית המשפט מסתפק בחלופת מעצר, אין זאת אלא משום שהוא סומך על הנאשם... אם נשמט האמון, מתמוטטת גם החלופה. לכן, אם נאשם ניצל לרעה את השחרור מן המעצר והפר את האמון שבית המשפט נתן בו... הוא הוכיח כי יותר אין הוא ראוי לאמון של בית המשפט..."

אם בית המשפט לא יקפיד עם נאשמים שהפרו את האמון שבית המשפט נתן בהם ... יהיה בכך, לא רק משום זילות בית המשפט, אלא גם משום פיתוי לעבריינים ובעקיפין אף לעידוד העבריינות". (סעיף 8 להחלטה).

הלכה זו חזרה ונשנתה בהחלטות רבות נוספות.

11. עם זאת, לצד הכלל האמור התגבשה ההלכה, לפיה לא מחויב בית המשפט לבטל את השחרור ולהחזיר את הנאשם למעצר בכל מקרה בו מופרים תנאי השחרור. בסופו של דבר ההחלטה אם לבטל את השחרור לחלופת מעצר, או ליתן לנאשם שהפר לכאורה את התנאים לשחרורו לחלופת מעצר הזדמנות נוספת, היא נושא שעל בית המשפט להחליט בו על פי שיקול דעתו תוך התחשבות בנסיבותיו הקונקרטיות המיוחדות של המקרה, העבירה וטיבה, ונסיבותיו של העבריין. (ר' למשל: בש"פ 3991/08 ביטון נ' מדינת ישראל (13.5.2008); בש"פ 7943/09, עדאל זובידא נ' מדינת ישראל (9.10.2009)).

12. בענייננו אין ספק כי המדובר באירועים המלמדים על בעיית אמינות מצד המשיב שמעל באמון בית המשפט. לכך יש לצרף את העובדה שלמשיב לא עומדת עוד חזקת החפות לאחר שהודה והורשע בכתב אישום מתוקן. מאידך, מדובר בנאשם צעיר יחסית (יליד 2003), נעדר הרשעות קודמות ושזולת ההפרה עצמה, לא נרשם ביצוע עבירות נוספות נלוות על ידו. מועד הטיעונים לעונש בעניינו קבוע בעוד פחות משבועיים. כן יש להביא בחשבון שהמשיב נעצר בעקבות הפרת התנאים ומצוי במעצר ממש מזה כשבועיים ימים.

13. בנסיבות אלה ומתוך תקווה שהמשיב אכן הפנים את הלקח, החלטתי לאפשר לו הזדמנות נוספת להוכיח את עצמו ולהורות על שחרורו ממעצרו, בתנאי השחרור בהם היה נתון עד כה, תוך שאני מתרה בו שככל שיפר את התנאים עלול הוא להיעצר מיידית במעצר ממשי.

14. אשר לבקשה לחילוט הערבויות: מהחומר שהונח לפני שוכנעתי כי יש מקום לחילוט חלקי של הערבויות. מהחומר הראיתי עולה לכאורה כי המשיב אכן אינו מפוקח כראוי, הוא שוהה לעיתים מזמנות ללא פיקוח בניגוד לתנאי שחרורו (ר' למשל הודעת אמו שעזבה אותו לבד בבית ללא פיקוח). לפיכך, יש מקום להבהיר לו ולערביו את רצינות הדרישות מתפקידם ומילויים כנדרש. בהתאם מצאתי להורות על חילוט סך של 7,500 ₪ מהסכום שהופקד על ידו בקופת בית המשפט. שחרורו של המשיב יהיה איפוא בכפוף להשלמת הסכום שחולט.



15. עם הפקדת הסכום - יוכל המשיב להשתחרר בתנאים בהם היה נתון עד כה.

16. מובהר למשיב ולעריבים, כי בהפרה נוספת של תנאי מתנאי השחרור עלול הוא להיעצר וכן עלול בית המשפט לצוות על חילוט מלוא הערובה.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"ה, 17 ספטמבר 2025, במעמד הצדדים.

יעקב שפסר, שופט בכיר